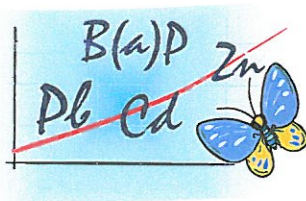


KATEDRA FIZJOLOGII ZWIERZĄT
I EKOTOKSYKOLOGII
Wydział Biologii i Ochrony Środowiska
UNIwersytet Śląski
ul. Bankowa 9; 40-007 Katowice
Tel./fax: 32 2587 737



DEPARTMENT OF ANIMAL PHYSIOLOGY
AND ECOTOXICOLOGY
Faculty of Biology and Environmental Protection
UNIVERSITY OF SILESIA
Bankowa 9; PL 40-007 Katowice
Tel./fax: # 48 32 2587 737

Dr hab. MIROSŁAW NAKONIECZNY, prof. UŚ
Uniwersytet Śląski w Katowicach
Katedra Fizjologii Zwierząt i Ekotoksykologii
40-007 Katowice, ul. Bankowa 9
miroslaw.nakonieczny@us.edu.pl

Ocena

**dzieła naukowego, stanowiącego podstawę postępowania habilitacyjnego
oraz osiągnięć naukowych dr. MARCINA ZALEWSKIEGO,
specjalisty w Muzeum i Instytucie Zoologii Polskiej Akademii Nauk w Warszawie
celem nadania stopnia doktora habilitowanego**

Poniższa ocena została wykonana na podstawie dostarczonych przez habilitanta materiałów w wersji cyfrowej oraz wydruków: kopii odpisu dyplomu nadania stopnia naukowego doktora nauk leśnych w zakresie leśnictwa (zał. 1), „Autoreferatu” zawierającego życiorys i streszczenia publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego habilitanta (w języku polskim i angielskim – zał. 2 i 3), „Autoreferatu” zawierającego opis pozostałych osiągnięć naukowych habilitanta wraz z informacją o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki (zał. 4), „Oświadczenia współautorów” zawierającego kopie oświadczeń współautorów o współudziale w publikacjach wchodzących w skład osiągnięcia naukowego habilitanta (zał. 5). Wszystkie wymienione materiały zgodne są z wymogami Ustawy z dnia 18.03.2003 **o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki** na podstawie Obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz.U. RP z dnia 22 grudnia 2014 r. Poz. 1852) a także Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 października 2015 r. **w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora** (Dz.U. RP z dnia 10 listopada 2015 r. Poz. 1842) i umożliwiają one dokonanie niżej przedstawionej oceny. Bezpośrednią podstawą do dokonania oceny jest Decyzja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów w Warszawie w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Marcina Zalewskiego w dziedzinie nauk biologicznych w dyscyplinie biologia oraz pismo z Muzeum i Instytutu Zoologii Polskiej Akademii Nauk w Warszawie z dnia 19.06.2016 r. (Nr 407/01/2016).

**Ocena dzieła naukowego, stanowiącego podstawę postępowania habilitacyjnego
pt.: „Pozycja troficzna oraz szerokość niszy pokarmowej u biegaczowatych
(Coleoptera, Carabidae). Badania izolowanych populacji z zastosowaniem metody
izotopów trwałych azotu i węgla”.**

Dr Marcin Zalewski wyłączył ze swojego dorobku naukowego 4 publikacje, które w świetle art. 16 ust. 2 ustawy „o stopniach naukowych i tytule naukowym...” z 2003 roku stanowią osiągnięcie naukowe habilitanta. Zadeklarowane do oceny jako „Osiągnięcie naukowe” publikacje opublikowane zostały w latach 2014-2015, co można przypisać ostatniemu, najbardziej dojrzałemu okresowi w badaniach naukowych habilitanta. Przystawione do oceny publikacje prezentują wyniki badań wykonanych w ramach projektu badawczego (NN 304 354538), którego kierownikiem był habilitant, a realizowanego w latach 2010-2013. Wyróżnione publikacje można scharakteryzować kilkoma ważnymi i istotnymi z merytorycznego punktu widzenia cechami.

1. Wszystkie 4 prace tworzą spójną, pod względem merytorycznym, całość. Dotyczą one badań izolowanych populacji biegaczowatych (Carabidae) zasiedlających zróżnicowane biotopy wysp jeziora Mamry oraz jeziora Wigry (woj. warmińsko-mazurskie). Wyznaczono także dwa stanowiska lądowe w bezpośredniej bliskości tych jezior. Do analizy wybranych zależności, zarówno wewnątrzgatunkowych jak i międzygatunkowych, dla analizowanych gatunków biegaczowatych wykorzystano metodę spektroskopii masowej celem wyznaczenia częstości występowania w analizowanej próbce (ciele owada) izotopów trwałych węgla i azotu. Użyta metoda pomiaru ^{12}C i ^{13}C oraz ^{14}N i ^{15}N pozwala wyznaczyć ich sygnatury izotopowe i obliczyć wartości delta (δ) węgla $\delta^{13}\text{C}$ i azotu $\delta^{15}\text{N}$, które dają, jak wykazali autorzy, precyzyjną informację o poziomie troficznym dla uzyskanych wartości $\delta^{15}\text{N}$ lub o źródle węgla (od martwej materii organicznej, po tkanki zwierzęce) dla $\delta^{13}\text{C}$ u analizowanych biegaczowatych. Metoda ta pozwala uniknąć wielu błędów związanych z badaniami nad odżywianiem się zwierząt, bo analizie zostają poddane tylko izotopy pierwiastków, które zostały wchłonięte i zmetabolizowane przez badane zwierzę. Mimo, że zastosowana metoda badawcza jest często używana w badaniach biologicznych i środowiskowych, w tym w badaniach ekologicznych do analizy zależności troficznych, to przeniesienie jej na izolowane populacje biegaczowatych ma już duże znamiona unikalności. Habilitant w swoim projekcie połączył kompetencje biologa, systematyka i ekologu z kompetencjami fizyka. Doktorowi Zalewskiemu, dzięki międzynarodowej współpracy, udało się wdrożyć do polskiej nauki metodę dotychczas stosowaną dla tej grupy chrząszczy przez nielicznych, w tym przez badaczy japońskich.
2. Habilitant wykorzystał opisaną powyżej metodę do analizy zależności troficznych w izolowanych populacjach Carabidae koncentrując się na 4 problemach: wyznaczenie dla poddanych analizie gatunków biegaczy niszy troficznych; wewnątrzgatunkowa zmienność troficzna w zależności od zajmowanego siedliska; zależność między płcią a zmiennością diety oraz zależność między typem uskrzydlenia osobników a przyjmowaną dietą zarówno w kontekście różnic wewnątrz- i międzygatunkowych. Reasumując: poddane ocenie zewnętrznych recenzentów opublikowane prace naukowe w czasopiśmie z listy JCR dowodzą, że habilitant odpowiedział na cztery nurtujące go zagadnienia.
3. Dla wszystkich 4 prac sumaryczny IF wynosi 4,088 oraz 95 pkt. MNiSW, co i tak jak na dziedzinę, która jest domeną naukową habilitanta, jest wynikiem dobrym. Swój wkład

włożony w publikacje habilitant ocenia na 70%, w jednym przypadku na 40%. Należy jednak w tym miejscu dodać, że jedna z opublikowanych przez habilitanta prac (Baltic Journal of Coleopterology, 2012) wykazana przez niego w spisie dorobku publikacyjnego mimo niskiej punktacji MNiSW (10 pkt.) i braku IF, mogła zostać włączona do dzieła naukowego habilitanta. Jest to publikacja mająca charakter pracy przeglądowej i przedstawia zastosowanie metody wyznaczania trwałych izotopów w koleopterologii. Habilitant przeanalizował w niej wszystkie dotychczasowe publikacje na temat tej metody z perspektywy swojego projektu badawczego, co świadczy o rzetelnym podejściu do planowanych eksperymentów. Habilitant jednak nie podjął ryzyka i nie włączył wymienionej publikacji do oceny swojego osiągnięcia, która z pewnością obniżyłaby średnią IF jak i punktacji MNiSW z prac „dzieła naukowego” habilitanta, ale z pewnością by uzupełniła merytorycznie zaprezentowane „dzieło”.

4. W trzech z czterech wymienionych publikacji dr Marcin Zalewski jest pierwszym autorem (w czwartej publikacji – drugim). Publikacje są afiliowane nazwiskami 6 lub 7 współautorów. Można to jednak usprawiedliwić tym, że habilitant będąc kierownikiem projektu badawczego zebrał zespół badaczy, którzy reprezentując różne kompetencje mógł zrealizować tak złożony pod względem metodycznym projekt. Dodatkowym atutem jest to, że był to zespół międzynarodowy, w skład którego weszli badacze z Rosji i Japonii oraz z kilku instytucji naukowych z Polski. Mimo, że nie jest to literalnie wyartykułowane paragrafie 12 w pkt. 2 Rozporządzenia MNiSW z 2015 r. (Dz.U. RP z dnia 10 listopada 2015 r. Poz. 1842), to szkoda, że habilitant w oświadczeniach współautorów nie dostarczył informacji o ich udziale procentowym, a tylko o udziale merytorycznym lub technicznym w pracach na rzecz publikacji.
5. Publikacje przedstawione do oceny wskazują na ciągłe doskonalenie warsztatu badawczego autora. Publikowanie wyników swoich badań nad Carabidae habilitant rozpoczął już w 2004 roku. Świadczy to o konsekwencji działań w dążeniu do osiągnięcia wyznaczonych sobie celów badawczych związanych z tą grupą owadów, którego zwieńczeniem są publikacje stanowiące „dzieło naukowe”.
6. Wyróżnione do oceny publikacje wskazują, że autor, aby osiągnąć zamierzony cel badawczy potrafi napisać odpowiedni wniosek, aby uzyskać finansowanie swojego „pomysłu” naukowego, następnie skonsolidować wokół siebie odpowiedni zespół, jak już wspomniano międzynarodowy, który umożliwił mu zrealizowanie założonych w projekcie celów. Dodatkowym atutem habilitanta jest to, że będąc z wykształcenia leśnikiem w dniu dzisiejszym może prowadzić tak złożone pod względem metodycznym badania naukowe i nie boi się we współpracy z innymi sięgać po takie narzędzia badawcze, które umożliwiają mu uzyskanie odpowiedzi na nurtujące go pytania.

W „Autoreferacie” habilitant raczej streszcza niż wyciąga daleko idące wnioski z wyników swoich badań. W krótkim rozdziale „Konkluzje” habilitant mimo wskazania swoich osiągnięć badawczych nie podkreśla wyraźnie swojego wkładu w rozwój światowej nauki. Zabrakło stosownej w tego typu przypadkach syntezy, która pozwoliłaby na wyróżnienie dokonań, które są osiągnięciem nie tylko w dziedzinie koleopterologii, ale także stanowią wkład w inne dziedziny nauki, być może nie tylko biologiczne.

Reasumując, mimo powyższych uwag, w świetle wymienionej na wstępie ustawy, wyodrębniony zestaw opublikowanych prac naukowych stanowi istotne osiągnięcie naukowe habilitanta, wnoszące merytoryczny wkład w światową naukę w badaniach nad ekologią biegaczowatych a szczególnie zależności troficznych w tej ważnej grupie ekologicznej chrząszczy, także ze względu na to, że stanowią one doskonały, uznany model

badawczy. Biegaczowate cieszą się zainteresowaniem nie tylko badaniach ekologicznych, ale także, między innymi ekotoksykologicznych, będąc znakomitym bioindykatorem zmian środowiskowych. Zatem rozszerzenie uzyskanej wiedzy i zastosowanej metody na określenie na przykład preferencji pokarmowych biegaczowatych w środowiskach poddanych silnej antropopresji mogłoby wnieść wiele ciekawych danych o roli tych owadów w naszym bezpośrednim otoczeniu – czego między innymi zabrakło w „konkluzjach” autoreferatu.

Ocena osiągnięć naukowo-badawczych oraz współpracy międzynarodowej habilitanta

Na podstawie dodatkowych informacji zawartych w „Autoreferacie” można stwierdzić, że habilitant pasjonuje się prowadzonymi przez siebie badaniami, o czym wyraźnie wspomina pisząc o swojej pasji do biologii od najmłodszych lat. Miało to już swoje odzwierciedlenie w wyborze uczelni – Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i dziedziny, jaką było leśnictwo oraz w zrealizowanej tam pracy magisterskiej wykonanej w pod opieką nestora polskiej entomologii i ekologii lasu, prof. Andrzeja Szujckiego. Mimo, że nie była to praca *stricte* entomologiczna, to jednak dała autorowi duże doświadczenie w prowadzeniu obozów naukowych i badań w terenie, które nabył w Rosji, co z pewnością zaowocowało przy późniejszych badaniach terenowych na biegaczowatych. Ze wszystkich opublikowanych prac wynika, że ich autor bardzo dobrze czuje się w terenie, a metody laboratoryjne wykorzystuje w swoich badaniach, jako przydatne narzędzie, umożliwiające mu otrzymanie odpowiedzi na wyznaczone sobie cele. Znajduje to swoje potwierdzenie już na wczesnym etapie rozwoju naukowego habilitanta w obronionej w 2000 roku na SGGW pracy doktorskiej pod kierunkiem profesor Joanny Gliwicz, z którą wiąże go do dziś miejsce pracy. Praca doktorska zapoczątkowała całą, zasadniczą ścieżkę naukową habilitanta, nierozzerwalnie go łącząc z biegaczowatymi.

Po trzyletniej przerwie wrócił do swoich zainteresowań ekologią i biegaczowatymi publikując swoją pierwszą (i jedyną pracę tylko pod swoim nazwiskiem) w dobrze notowanym czasopiśmie o światowym zasięgu (*Journal of Biogeography*, IF = 2,329), przedstawiając w niej wyniki swojej pracy doktorskiej. Od 2004 roku habilitant regularnie publikuje średnio dwie, trzy publikacje rocznie, w tym co najmniej jedną z listy czasopism notowanych w bazie JCR, co jest ważnym kryterium w machinie ewaluacyjnej osiągnięć naukowych badacza, ze względu na trwałe ich wejście w światowe systemy informatyczne, i co ma niebagatelne znaczenie we funkcjonowaniu w „światowej wiosce naukowców” i wymianie myśli naukowej. W okresie tym opublikował 13 takich prac o sumarycznym IF = 19,704, co wraz z wyłączonymi jako „osiągnięcie badawcze” habilitanta publikacjami daje IF = 23,792. Większość tych prac dotyczy biologii Carabidae, nieliczne innych grup owadów jak biedronkowate, stonkowate czy pluskwiaki, a także pajęczaków. Autor ocenia swój wkład w powstawanie tych publikacji od 25 do 90%. Istotnym jest także, podobnie jak przy ocenie osiągnięcia naukowego, udokumentowane w tych pracach sięganie przez habilitanta po nowoczesne narzędzia badawcze z innych dziedzin biologii.

Innych prac anglojęzycznych nieobjętych bazą JCR autor wymienia 10, co w sumie daje autorowi dodatkowo 25 pkt MNiSW. Są to w dalszym ciągu publikacje nawiązujące do biologii biegaczowatych, ale w zestawie tym są także doniesienia naukowe z konferencji czy też opisy działań projektowych. Ponad to autor wykazuje w swoim dorobku 6 opracowań (nie zawsze publikowanych) o charakterze ekspertyz dla różnych zlecających, takich jak Warmińsko-Mazurski Konserwator Przyrody, Generalna Dyrekcja Budowy Dróg i Autostrad

czy też Ministerstwo Infrastruktury. Świadczy to o dużym potencjale badawczym i elastyczności w działaniach naukowych habilitanta, gdyż w ostatnich latach właśnie tego typu prace badawcze uzyskują coraz większe uznanie. Należałoby jednak wyniki tych eksperckich działań „przekuć” w wartościowe publikacje naukowe, gdyż jak na razie można tylko ubolewać, że nie zyskują one w takiej postaci należytej pozycji w ocenie dorobku naukowego badacza. Stąd należy docenić fakt, że z punktu widzenia kariery naukowej, habilitant „marnował” swój czas na tego typu działania a z drugiej strony pozwalają one potwierdzić stosunkowo szerokie zainteresowania naukowe habilitanta, nieograniczające się jedynie do biologii biegaczowatych.

Wszystkie opublikowane prace, według informacji zawartej w materiałach dostarczonych przez habilitanta, dały dotychczas autorowi 161 cytowań (lipiec 2016 – 171 cytowań) z Indekssem Hirscha równym 6. Według miarodajnej bazy Scopus, w swoich zasobach uwzględnia on 18 prac autora. Na popularnym międzynarodowym serwisie społecznościowym naukowców, jakim jest Research Gate można znaleźć 35 publikacji habilitanta w tym 21 w trybie „full text”. Wysoka aktywność naukowa dr Zalewskiego może być tym przypadkiem wyrażona 222 cytacjami jak i stosowanym w RG Impact Points o wartości ponad 29. Niezależnie od użytej do ewaluacji bazy są to wyniki względnie wysokie, jeśli wziąć pod uwagę, z jednej strony czas trwania badań terenowych oraz ograniczoną sezonowością pojawu obiektu badań z drugiej. Zmusza to z pewnością do dobrego opracowania pod względem logistycznym programu badań, tak, aby osiągnąć wszystkie wyznaczone na dany rok cele badawcze ograniczone do krótkiego sezonu występowania poszczególnych gatunków/grup owadów.

Wartym odnotowania jest międzynarodowa współpraca habilitanta, która skutkuje nie tylko dostępem do unikalnej aparatury badawczej, ale i osób o szczególnych kompetencjach badawczych. Wartym podkreślenia jest pozyskanie funduszy na badania z zagranicznych placówek naukowych, dzięki którym zrealizowano wspólne cele badawcze, wynikające często z długofalowej współpracy.

Dotychczas habilitant był kierownikiem trzech projektów badawczych oraz wykonawcą w kolejnym czwartym, finansowanych przez KBN lub NCN. Jako specjalista koleopterolog, dobrze wprawiony w pracach terenowych, kilkakrotnie był lub jest zaangażowany jako wykonawca w międzynarodowych projektach monitoringowych czy ochrony gatunkowej w Rosji czy na Białorusi. Potwierdza to tylko jego sprawność i skuteczność w badaniach terenowych. Ma także swój udział w funkcjonowaniu Krajowej Sieci Informacji o Bioróżnorodności oraz w ClimMani: Climate Change Manipulation Experiments in Terrestrial Ecosystems reprezentując w obu przypadkach Centrum Badań Ekologicznych PAN w Warszawie.

Od 2004 roku habilitant uczestniczy rokrocznie w krajowych i zagranicznych, często bardzo specjalistycznych, konferencjach i seminariach naukowych, poświęconych głównie biologii owadów, czy nawet tylko chrząszczy. Ale uczestniczył także w konferencjach interdyscyplinarnych poświęconych zagadnieniom szeroko pojętej ochrony bioróżnorodności. Wygłosił na nich 9 referatów oraz przedstawił 6 posterów naukowych.

Udział w międzynarodowych konsorcjach i sieciach badawczych nie jest udokumentowany w „Autoreferatach” żadnymi szczegółami, co nie pozwala na ocenę ich wagi w karierze naukowej habilitanta. Także brak szczegółowych danych na temat 5 wymienionych w dorobku zagranicznych staży nie pozwala na ich ocenę merytoryczną i wpływu na dorobek naukowy habilitanta. Wiodąca tematyka staży pozwala tylko

wnioskować, że habilitant nie boi się nowych rozwiązań badawczych i ciągle poszukuje nowych metod dla realizacji wyznaczonych celów.

Specjalistyczna wiedza habilitanta została już kilkakrotnie doceniona przez redaktorów czasopism naukowych, także tych z listy JCR, zapraszając go do recenzowania publikacji. Na większą uwagę zasługuje udział habilitanta w ocenie międzynarodowych i krajowych projektów badawczych jak i udział w ocenie europejskich projektów ochrony przyrody finansowanych przez Dyрекcję Generalną ds. Środowiska Komisji Europejskiej. Ważnym elementem w dorobku habilitanta jest udział w gremiach eksperckich związanych między innymi z Programem Rolno-środowiskowym PROW 2013-2020. Być może wróży to autorowi na przyszłość pojawieniem się dodatkowych źródeł finansowania jego badań.

Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego

Działalność dydaktyczna dr. Marcina Zalewskiego ze względu na miejsce zatrudnienia, Muzeum i Instytut Zoologii PAN, jest mocno ograniczona. Nie znaczy to, że jeśli pojawia się możliwość współpracy ze studentami i dzielenia się swoją wiedzą, to jej unika. Wykorzystuje w tej współpracy swoje doświadczenie i umiejętności niezbędne w badaniach terenowych. Swoimi umiejętnościami dzieli się zarówno ze studentami polskimi jak i rosyjskimi w ramach uczestniczenia, jako wykładowca, w Szkole Młodych Ekologów. Oczywiście transfer wiedzy, mimo swoich ograniczeń, dotyczy także nowych technik badawczych związanych między innymi z wykorzystaniem trwałych izotopów.

Na podstawie zdawkowej i nieudokumentowanej informacji dostarczonej w „Autoreferacie” należy stwierdzić, że dr Marcin Zalewski aktywnie uczestniczy w popularyzacji zagadnień przyrodniczych, zarówno tych związanych z jego działalnością naukową jak i ogólnymi zagadnieniami przyrodniczymi. Nie obce jest mu także publikowanie w najbardziej poczytnych w kraju czasopismach popularnonaukowych jak Wiedza i Życie czy National Geographic, ale także w pismach branżowych: „Głos lasu” czy „Las polski”, co jest zgodne z profilem edukacyjnym habilitanta. Sam autor podaje, że takich popularyzatorskich artykułów jest kilkadziesiąt, co jest trudne do weryfikacji, tym bardziej, że są to głównie, wg autora, publikacje z lat 90. ubiegłego wieku. Należałoby sobie tylko życzyć, żeby dr Marcin Zalewski już jako samodzielny pracownik naukowy, wrócił do trudnej i niewdzięcznej, choćby ze względu na jej niedocenianie, popularyzacji osiągnięć naukowych. Mając na uwadze kilka artykułów, do których był dostęp on-line, habilitant posiada niełatwą umiejętność przedstawiania spraw trudnych językiem prostym i popularnym.

Reasumując ocenę dzieła naukowego oraz charakterystykę dorobku naukowego, dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta należy podkreślić następujące elementy:

- upór w dążeniu od najmłodszych lat do rozwijania swoich zainteresowań przyrodniczych, które w latach późniejszych przerodziły się w działalność naukową;
- ciągłość i spójność zainteresowań naukowych – szeroko rozumiana biologia i ekologia chrząszczy, głównie z rodziny Carabidae oraz zagadnienia związane z zależnościami troficznymi w tej grupie owadów;
- umiejętność wyboru tematów badawczych i wynikająca z tego stosunkowo wysoka jak na dziedzinę badań liczba cytowań uzyskanych wyników;
- wprowadzanie i pomyślnie zastosowanie w swoich badaniach laboratoryjnych technik badawczych, np. z dziedziny fizyki;
- łatwość i profesjonalizm pracy w terenie, zarówno w Polsce jak i za granicą;

- umiejętność współpracy z naukowcami z innych dziedzin, w tym, co warto podkreślić, także z zagranicy;
- poprawność i spójność językowa, zarówno w publikacjach naukowych jak i popularyzatorskich;
- duży dorobek w pracach eksperckich i ewaluacyjnych innych projektów badawczych.

Powyższe upoważnia mnie do wydania opinii, że dr Marcin Zalewski jest dojrzałym naukowo badaczem, którego zadaniem w chwili obecnej powinno być stworzenie trwałej, własnej szkoły naukowej z uwzględnieniem wykorzystania zdobytej wiedzy w zastosowaniach aplikacyjnych, między innymi w ochronie środowiska, ekotoksykologii, monitoringu bioróżnorodności oraz w pracach eksperckich o najwyższym poziomie merytorycznym.

W związku z powyższym, zgodnie z wymogami Ustawy z dnia 18.03.2003 o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki na podstawie Obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz.U. RP z dnia 22 grudnia 2014 r. Poz. 1852) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 października 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. RP z dnia 10 listopada 2015 r. Poz. 1842) **popieram** wniosek dr. Marcina Zalewskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Katowice, 09.07.2016 r.

